

Rapport

Datum: 12 april 2006

Rapportnummer: 2006/143

Klacht

Verzoekster, sinds 1980 werkzaam als arbeidscontractante op de Nederlandse ambassade te Accra (Ghana), klaagt over de wijze waarop het Ministerie van Buitenlandse Zaken haar bezwaarschrift heeft behandeld van 7 mei 2004, aangevuld op 23 juni 2004, tegen het besluit van de minister van Buitenlandse Zaken waarbij haar loon en de haar toegekende voorziening op grond van de Overgangsregeling rechtspositie indienstgenomen werknemers (OLOK) tot 1 mei 2006 zijn bevroren. Zij klaagt er in dit verband over dat zij het aan haar per e-mail gestuurde verweerschrift zonder bijlagen pas kort voor de zitting van 30 augustus 2004 heeft ontvangen, en het per post gestuurde verweerschrift met een bijlage met cijfermateriaal pas heeft ontvangen nadat de zitting had plaatsgevonden, omdat het ministerie het geantedateerde verweerschrift van de minister niet tijdig aan de Commissie van Bezwaar Dienst Buitenlandse Zaken heeft gestuurd; als gevolg hiervan is zij onvoldoende in de gelegenheid gesteld om tijdig en adequaat op het verweerschrift te reageren.

Zij klaagt er voorts over dat de minister van Buitenlandse Zaken:

- in zijn besluit van 17 november 2004 op het bezwaarschrift niet heeft vermeld hoe zij daartegen in rechte kon opkomen;
- in zijn reactie van 21 december 2004 onvoldoende is ingegaan op haar klacht van 22 november 2004 over de gang van zaken;
- haar brief van 27 januari 2005 over de gehele gang van zaken tot het moment dat zij zich tot de Nationale ombudsman wendde, niet heeft beantwoord.

Beoordeling

Algemeen

Verzoekster was sinds 1980 als lokaal indienstgenomen werknemster werkzaam bij de Nederlandse ambassade te Accra (Ghana). In verband met de invoering in 1998 van de Rechtspositieregeling lokaal indienstgenomen werknemers (Rrlok) kende de minister van Buitenlandse Zaken haar bij Besluit van 12 december 1997 op grond van de Overgangsregeling lokaal indienstgenomen personeel (OLOK-regeling) een overgangsregeling toe. Sindsdien was haar loon steeds conform die regeling verhoogd. In april 2004 kreeg zij mondeling te horen dat haar salaris tot aan haar pensioendatum in 2006 zou worden bevroren, omdat begin 2004 was gebleken dat in haar geval fouten waren gemaakt bij de berekening: haar salaris was destijds vastgesteld in guldens, en het aanpassingspercentage was vervolgens steeds gebaseerd geweest op guldens/euro's in plaats van in Ghanese cedis. Daarbij was echter geen rekening gehouden met de koersverhouding. Als gevolg daarvan was haar loon driemaal zo hoog dan het zou zijn

geweest wanneer daarmee wel rekening was gehouden, en stond dit niet meer in juiste verhouding met haar functie.

Op haar verzoek om een schriftelijk besluit volgde op 15 juni het besluit van de minister van Buitenlandse Zaken dat haar loon zou worden bevroren met ingang van 1 januari 2004 tot 1 mei 2006, verzoeksters pensioendatum. De minister beschikte daarbij tevens dat, nu één en ander het gevolg was geweest van een fout van de ambassade, niet met terugwerkende kracht achteruitgang zou plaatsvinden en dat het teveel uitbetaalde niet zou worden teruggevorderd. Verzoekster maakte gebruik van de gelegenheid om tegen dit besluit een bezwaarschrift in te dienen bij de Commissie van Bezwaar Dienst Buitenlandse Zaken. Vervolgens diende zij een klacht in bij de minister over de gang van zaken tijdens deze procedure. Omdat zij niet tevreden was met de reactie van de minister op haar klacht en omdat de minister niet had gereageerd op haar tweede klachtbrief, wendde zij zich tot de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van het tijdig sturen van stukken

Bevindingen

1. Naar aanleiding van de mondelinge mededeling dat haar salaris zou worden bevroren tot aan haar pensioendatum, diende verzoekster op 7 mei 2004 een bezwaarschrift in, waarin zij aangaf dat zij de bevroering van haar salaris onrechtmatig achtte, nu deze niet op regelgeving beruiste. Nadat zij de beschikking van 15 juni 2004 had ontvangen, maakte zij op 23 juni 2004 in een aanvullend bezwaarschrift aan de Commissie van Bezwaar haar standpunt nogmaals kenbaar.

2. Met een begeleidende brief gedateerd 16 augustus 2004 zond de minister de Commissie zijn verweerschrift, met bijlagen. De bijlagen betroffen onder meer een kopie van de Overgangsregeling van verzoekster, met als bijlage 4 een cijfermatig overzicht van de verschillen in aanpassingspercentages. Op 20 augustus 2004 zond het Ministerie van Buitenlandse Zaken op verzoek van de Commissie het verweerschrift per e-mail aan verzoekster, met de mededeling dat haar het origineel met de bijlagen per post zou worden toegezonden.

3. Omdat zij het per post verzonden verweerschrift nog niet had ontvangen, verzocht verzoekster de Commissie per e-mail van 24 augustus 2004 om in verband met de naderende datum waarop haar zaak door de Commissie zou worden behandeld, haar de bijlagen per e-mail toe te sturen. De Commissie liet per omgaande weten dat de stukken niet per e-mail konden worden gestuurd, maar dat - onder meer - bijlage 4 wel per faxbericht kon worden gestuurd. Daarbij deelde de Commissie mee dat verzoeksters zaak op 30 augustus 2004 was gepland.

4. Verzoekster liet daarop per omgaande weten dat zij in verband met de vertrouwelijke gegevens van bijlage 4, deze liever niet per fax wilde ontvangen, en verzocht om de personeelsafdeling te vragen om deze waarschijnlijk op een excelsheet opgezette bijlage per e-mail aan haar te sturen. De Commissie liet per omgaande weten het verzoek door te geven aan de personeelsafdeling.

5. Op 26 augustus 2004 zond de personeelsafdeling verzoekster per e-mail een exemplaar van de algemene OLOK-regeling in plaats van de bijlage met de cijfers van verzoeksters specifieke OLOK-regeling.

6. Bij brief van 27 augustus 2004 reageerde verzoekster op het verweerschrift. Zij herhaalde haar reeds eerder in haar bezwaarschriften ingenomen standpunt ten aanzien van de onrechtmatigheid van het besluit. Voorts gaf zij aan dat de betreffende regeling niet goed was toegepast. Ten slotte gaf zij onder meer aan zich te realiseren dat de verhoging van haar overgangsvoorziening, hoewel gebaseerd op correcte toepassing van regelgeving, voor de minister een onaanvaardbare verhoging was; zij had evenwel een persoonlijke benadering verwacht om één en ander bespreekbaar te maken, en op grond van wederzijds respect te komen tot een voor beide partijen aanvaardbare oplossing, waarmee de bezwaarprocedure had kunnen worden voorkomen. Dat daarvoor niet was gekozen achtte zij na een dienstverband van vierentwintig jaar teleurstellend.

7. Op 31 augustus 2004 ontving verzoekster per (koeriers)post het verweerschrift inclusief alle bijlagen.

8. De Commissie adviseerde de minister op 8 november 2004 het besluit van 15 juni 2004 te handhaven en het bezwaar ongegrond te verklaren. In het advies werd onder meer aangegeven wat verzoekster had gesteld ten aanzien van het ontbreken van regelgeving, en werd vermeld dat volgens verzoekster niemand op de post of het departement in de afgelopen jaren had geconstateerd dat het aanpassingspercentage niet correct was toegepast.

9. Op 22 november 2004 diende verzoekster een klacht in bij de minister. Zij klaagde onder meer over procedurele fouten. Zo was het verweerschrift volgens verzoekster te laat bij de Commissie ingediend, en was dit gemaskeerd door het verweerschrift te antedateren. Zij gaf aan dat zij de stukken zo kort voor de zitting had ontvangen dat de termijn waarbinnen zij daarop kon reageren, heel kort was geweest en dat haar reactie de Commissie pas op de dag van de zitting had bereikt; het cijfermateriaal had zij zelfs pas een dag na de zitting ontvangen. Dit cijfermateriaal was fout, aldus verzoekster, en van haar reactie op het verweerschrift was in het advies niets terug te vinden.

10. Bij brief van 21 december 2004 deelde de minister in reactie op de klacht onder meer mee dat het verweerschrift de Commissie inderdaad te laat had bereikt, dat van antedateren met het doel dit te verbloemen geen sprake was geweest, en dat dit overigens

voor verzoekster geen nadelige consequentie had gehad, nu zij het verweerschrift per e-mail ruimschoots voor de zitting had ontvangen en daarop had kunnen reageren. Verder gaf de minister aan dat verzoekster in haar bezwaarschriften reeds uitgebreid had aangegeven waarom zij het met het besluit niet eens was, en dat de Commissie ook haar reactie op het verweerschrift tijdig, op 27 augustus 2004, had ontvangen. Over bijlage 4 merkte de minister op dat verzoekster niet was ingegaan op het ruim voor de zitting gedane aanbod om haar deze bijlage per fax toe te zenden en dat die bijlage slechts een cijfermatig overzicht betrof van hetgeen in het verweerschrift zelf uitgebreid was beschreven.

11. In het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman deelde de minister in zijn reactie op de klacht naast hetgeen hiervoor onder I.10. reeds is beschreven, onder meer mee dat destijds de toezending per e-mail van bijlage 4 door een misverstand niet was gelukt. Als verzoekster zelf had meegewerkt, had het stuk haar zeker op tijd bereikt, aldus de minister.

Beoordeling

12. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

Dit impliceert dat een bestuursorgaan ervoor dient te zorgen dat een burger tijdig in het bezit wordt gesteld van alle stukken die hij in een bezwaarprocedure nodig heeft voor een goede behartiging van zijn belangen.

13. De zaak van verzoekster bevat twee aspecten. Het eerste betreft de maatregel om haar salaris tot aan haar pensioen te bevriezen, het tweede aspect betreft de cijfermatige uitwerking van een en ander. Het eerste aspect kwam uitgebreid aan de orde in het verweerschrift. Dit verweerschrift heeft verzoekster op 24 augustus 2004 per e-mail ontvangen. Uit haar reactie van 27 augustus 2004 op het verweerschrift blijkt dat verzoekster de achterliggende reden van het besluit van de minister goed heeft begrepen, en dat zij haar grieven op dit punt ook heeft geuit. Uit het advies van de Commissie Bezwaar blijkt vervolgens dat de Commissie daarvan ook tijdig heeft kennisgenomen. Wat er van de datering van het verweerschrift en de late toezending daarvan aan verzoekster ook zij, niet is gebleken dat zij daardoor in haar belangen is geschaad. Daarbij is tevens van belang dat uit haar brief van 27 augustus 2004 kan worden opgemaakt dat verzoekster de maatregel tot bevrozing op zichzelf genomen als begrijpelijk beschouwde.

14. Wat betreft het tweede aspect ligt de zaak wezenlijk anders. Verzoekster heeft bijlage 4 met de cijfermatige onderbouwing van een en ander pas ontvangen nadat de hoorzitting reeds had plaatsgevonden. Dat zij het aanbod om een en ander per faxbericht te sturen heeft geweigerd, is, gezien de vertrouwelijke aard van de inhoud van de bijlage, begrijpelijk. Zij heeft daarop niet tijdig adequaat kunnen reageren, en was daardoor in haar

procedurele belangen geschaad. Dit is in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de vermelding van rechtsmiddelen

Bevindingen

1. Bij besluit van 19 november 2004 verklaarde de minister verzoeksters bezwaar ongegrond. De minister had niet vermeld hoe verzoekster kon opkomen tegen dit besluit.

2. De minister deelde mee dat in artikel 1.6 van de destijds geldende Rechtspositieregeling lokaal indienstgenomen werknemers (Rrlok; zie Achtergrond; N.o.) de hoofdstukken 6 en 7 van de Algemene wet bestuursrecht niet van overeenkomstige toepassing waren verklaard, en dat er derhalve geen verplichting bestond om bij de bekendmaking van de beslissing op bezwaar melding te maken van de mogelijkheid om beroep in te stellen; omdat er voor lokaal personeel na bezwaar meerdere civiele vervolgotrajecten mogelijk waren, was er, om niemand op het verkeerde been te zetten, voor gekozen om geen beroepsclausule op te nemen. Voorts gaf de minister onder meer aan dat aan alle medewerkers die in 1998 in dienst waren, de brochure "De rechtspositie van lokale medewerkers" was uitgereikt en dat die informatie tevens te vinden was op het Intranet van het ministerie.

Wat betreft de mogelijke civiele vervolgotrajecten wees de minister, onder verwijzing naar de Rrlok 2005, op de mogelijkheid om, al naar gelang de omvang van de zaak, beroep in te stellen bij de sector kanton, dan wel de sector civiel van de rechtbank te Den Haag.

Beoordeling

3. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit houdt onder meer in dat een bestuursorgaan burgers met het oog op de behartiging van hun belangen volledig informeert over alle eventuele mogelijkheden op te komen tegen een besluit van dat bestuursorgaan.

4. Redengevend voor de keuze van de minister om de beroepsclausule niet te vermelden was het mogelijk op het verkeerde been zetten van verzoekster. De Nationale ombudsman gaat ervan uit dat de minister hiermee niet heeft bedoeld dat verzoekster met het vermelden daarvan zou zijn misleid, maar dat hij met die uitdrukking wilde aangeven dat daardoor mogelijk verwarring had kunnen ontstaan.

Wat er van de diverse mogelijkheden om op te komen tegen het besluit ook zij - de minister heeft hierover slechts aangegeven dat men zich ofwel dient wenden tot de sector

kanton dan wel tot de sector civiel van de rechtbank - het was aan de minister geweest om verzoekster over die diverse mogelijkheden duidelijk en volledig te informeren.

Door dit na te laten heeft hij gehandeld in strijd met het beginsel van fair play. Dat verzoekster uit andere bronnen op de hoogte had kunnen zijn van de mogelijkheid om beroep in te stellen, doet daaraan niet af.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van de klachtbehandeling en het niet beantwoorden van de brief

Bevindingen

1. Hiervóór, onder I., is vastgesteld dat verzoekster niet vóór de zitting van de Commissie in het bezit is gesteld van de bijlage met cijfermateriaal. Voorts is onder II. vastgesteld dat zij bovendien niet is geïnformeerd over de mogelijkheid om op te komen tegen het besluit van de minister op haar bezwaar. Verzoekster heeft, zoals eerder aangegeven onder I.9., wel haar ongenoegen over de gang van zaken aan de minister kenbaar gemaakt: bij klachtbrief van 22 november 2004 en in haar rappel van 7 december 2004 gaf zij onder meer aan dat het cijfermateriaal haar te laat had bereikt, dat de cijfers volgens haar niet klopten, en dat zij er de voorkeur aan gaf om in overleg met het ministerie tot een oplossing te komen. Zij verzocht om, indien dit laatste niet mogelijk zou zijn, haar te laten weten waar en binnen welke termijn zij beroep zou kunnen aantekenen.

2. Verzoekster diende tevens op 14 december 2004 bij de Commissie van Bezwaar (nogmaals) een bezwaarschrift in tegen de berekeningen in het besluit in primo van 15 juni 2004. De Commissie van Bezwaar liet verzoekster daarop bij e-mailbericht van 23 december 2004 onder meer weten dat het niet mogelijk was om voor de tweede keer een bezwaarschrift in te dienen tegen hetzelfde besluit, en verwees haar naar de rechtbank, sector kanton.

3. De minister deelde, naast hetgeen hiervóór onder I.10. reeds is aangegeven, in zijn reactie van 21 december 2004 onder meer mee dat indien verzoekster van oordeel was dat het advies van de Commissie van Bezwaar was gebaseerd op van de zijde van het ministerie aangeleverd onjuist cijfermateriaal, of dat anderszins sprake was van een onjuist besluit, verzoekster, zoals hij eerder had aangegeven, tegen de beslissing op haar bezwaar beroep kon instellen bij de rechtbank, sector kanton.

4. Bij (klacht)brief van 27 januari 2005 legde verzoekster haar zaak nogmaals voor aan de minister. Op deze klacht heeft de minister niet gereageerd. Omdat zij niet tevreden was met de wijze waarop op haar klacht was gereageerd en omdat op haar brief van 27 januari 2005 in het geheel niet was gereageerd, legde zij haar zaak voor aan de Nationale ombudsman.

5.1. De minister deelde in reactie op de klacht onder meer mee dat naar zijn oordeel in de brief van 21 december 2004 ruimschoots op verzoeksters klachten over de gang van zaken in de bezwaarprocedure was ingegaan. Ten aanzien van het uitblijven van een reactie op de brief van 27 januari 2005 gaf hij aan dat dit kon worden teruggevoerd op de verwijzing naar de rechtbank. Het feit dat verzoekster aan dit advies geen gevolg had gegeven gaf haar geen aanspraak op een oneindige discussie met in hiërarchie opvolgende departementsonderdelen over immer dezelfde facetten, aldus de minister. De klacht verschilde inhoudelijk niet met de eerder ingediende klacht, en zou niet tot een andere uitkomst hebben geleid dan waarschijnlijk weer een klacht. Daarbij had verzoekster zich inmiddels al tot de Nationale ombudsman gewend en had de minister gemeend er beter aan te doen de klachten aan diens beoordeling over te laten; bij nader inzien ware het beter geweest indien verzoekster daarover was geïnformeerd, aldus de minister.

5.2 Over de inhoudelijke kant van de zaak merkte de minister onder meer op dat verzoekster de door haar genoemde afwijkende bedragen niet nader had onderbouwd, en niet had aangegeven tot welke conclusie dit zou moeten leiden. De minister gaf ten slotte de Nationale ombudsman in overweging om, indien hij van oordeel was dat de cijfermatige onderbouwing van het besluit van 15 juni 2004 in het kader van verzoeksters klacht behandeling behoefde, verzoekster om een verduidelijking te vragen, en verklaarde zich bereid daarop en op nadere vragen te reageren.

Beoordeling

6. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Dit impliceert dat een bestuursorgaan naar aanleiding van een klacht een met het oog op een passende afdoening toereikend onderzoek instelt.

7. De kern van de zaak is, dat verzoekster uitleg verlangt over de naar haar mening onjuiste cijfers. In dit verband is van belang dat zij wegens het niet tijdig ontvangen van de cijferbijlage haar mening op dit punt niet heeft kunnen inbrengen in de bezwaarprocedure. Vervolgens heeft de minister haar niet, althans niet op de juiste wijze, gewezen op de beroepsmogelijkheid bij de burgerlijke rechter. Zij heeft haar ongenoegen over de cijfers vervolgens via klachten onder de aandacht van de minister gebracht. Nu in verzoeksters geval geen beroep heeft opengestaan bij de bestuursrechter, maar bij de burgerlijke rechter, stond het haar vrij om in plaats daarvan te kiezen voor de weg van het klachtrecht. De minister heeft op de (eerste) klacht weliswaar gereageerd, maar is daarbij niet inhoudelijk ingegaan op de naar verzoeksters mening foute berekeningen. Niet is gebleken dat de minister heeft onderzocht of verzoeksters beweringen steek hielden. De minister heeft noch verzoekster in de gelegenheid gesteld om de klacht op dit punt nader te onderbouwen noch heeft hij haar op andere wijze benaderd om tot een oplossing te komen. Dit is in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk

Het voorgaande vormt, mede gelet dat op hetgeen onder I. en II. is vastgesteld, aanleiding de minister een aanbeveling te doen.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de minister van Buitenlandse Zaken is gegrond ten aanzien van:

- het niet tijdig sturen van de stukken en het niet vermelden van een rechtsmiddel, wegens strijd met het beginsel van fair play;
- de klachtbehandeling en het niet beantwoorden van de brief, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

aanbeveling

De Nationale ombudsman geeft de minister van Buitenlandse Zaken in overweging om verzoeksters klacht over de berekeningen in het besluit van 15 juni 2004 alsnog inhoudelijk te behandelen.

Onderzoek

Op 7 december 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw S. te Accra (Ghana), met een klacht over een gedraging van de minister van Buitenlandse Zaken.

Naar deze gedraging werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen de minister en verzoekster de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De minister van Buitenlandse Zaken deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoekster gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

INFORMATIEOVERZICHT

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Bezwaarschrift van 7 mei 2004;
2. Besluit van 15 juni 2004;
3. Bezwaarschrift van 15 juni 2004;
4. Verweerschrift van 16 augustus 2004;
5. E-mailcorrespondentie van 20 - 24 augustus 2004 over stukken;
6. Reactie van 27 augustus 2004 op verweerschrift;
7. Advies van Commissie van Bezwaar van 8 november 2004;
8. Besluit van 17 november 2004 op bezwaar;
9. Klacht van 22 november 2004;
10. Bezwaar van 14 december 2004;
11. Reactie van 21 december 2004 op klacht;
12. Reactie van 23 december 2004 op bezwaar;
13. Klacht van 27 januari 2005;
14. Verzoekschrift van 7 december 2004, aangevuld bij brieven van 16 december 2004, 5 januari 2005, 18 mei 2005, 7 en 18 juli 2005 en 10 augustus 2005;
15. Standpunt minister van 20 oktober 2005;
16. Reactie verzoekster van 9 en 29 november 2005;
17. Nadere reactie minister van 29 december 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Rechtspositieregeling lokaal indienstgenomen werknemers (Rrlok)

Artikel 1.6 (tot 2005):

“Voor de kennisgeving van geschillen tussen de werknemer en de werkgever, voortvloeiende uit de arbeidsovereenkomst, is met uitsluiting van enige buitenlandse rechter de Nederlandse rechter bevoegd.

(Ingevolge artikel 114 RDBZ staat voor de werknemer de mogelijkheid open om een bezwaarschrift in te dienen bij de Commissie van bezwaar DBZ, alvorens zich tot de rechter te wenden)”

Artikel 1.6 2005:

“1. De werknemer kan tegen een mondelinge of schriftelijke beslissing van de werkgever, voortvloeiende uit de arbeidsovereenkomst, binnen een termijn van zes weken na de dag dat de beslissing aan de werknemer is verzonden, uitgereikt of meegedeeld, schriftelijk bezwaar maken. De hoofdstukken 6 en 7 van de Algemene wet bestuursrecht zijn van overeenkomstige toepassing.

2. De beslissing op een bezwaarschrift als bedoeld in het eerste lid wordt genomen door de Secretaris-Generaal van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij laat zich terzake adviseren door de Commissie van Bezwaar Dienst Buitenlandse Zaken, overeenkomstig de artikelen 144 tot en met 146 van het RDBZ.

3. Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder een beslissing van de werkgever niet verstaan het vaststellen, wijzigen of intrekken van een beleidsregel dan wel een postuitwerking of een andere regeling vastgesteld door Onze Minister of een ander publiekrechtelijk orgaan.

4. Voor de kennisneming van geschillen tussen de werknemer en de werkgever, voortvloeiende uit de arbeidsovereenkomst, is met uitsluiting van enige buitenlandse rechter de Nederlandse rechter bevoegd.”